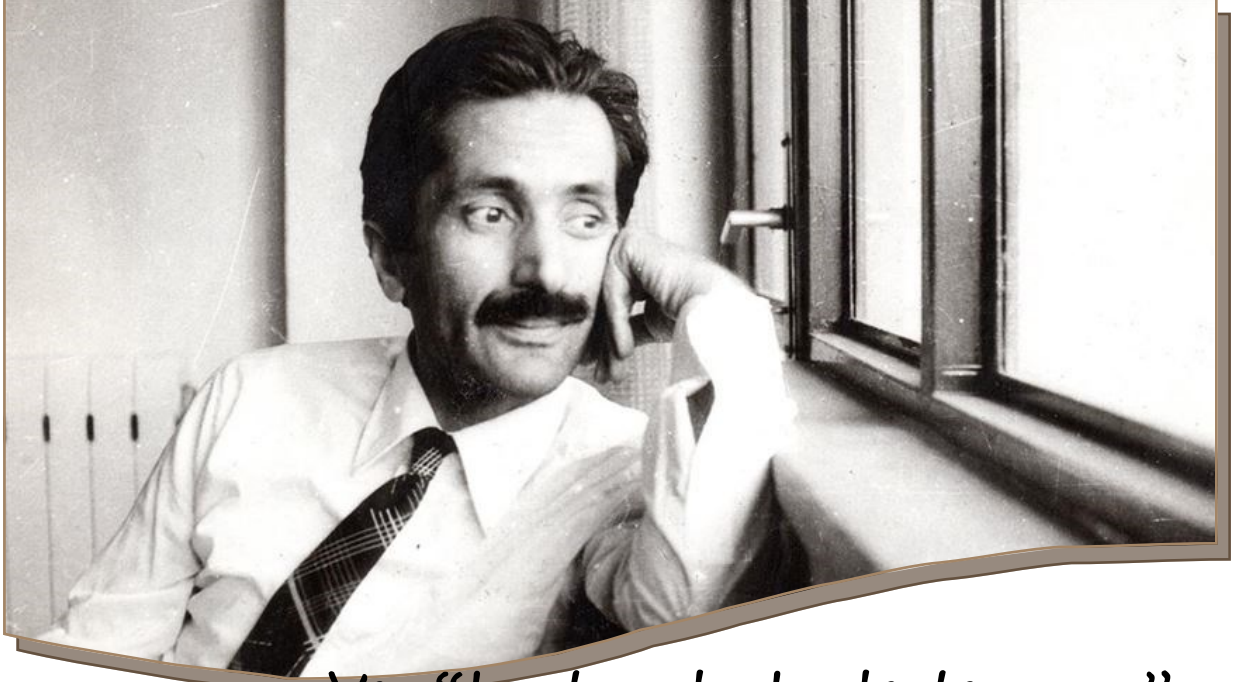

Bağççe

Bahçe biziz,
gül bizdedir

KASTAMONU GÖL ANADOLU LİSESİ EDEBİYAT DERGİSİ HAZİRAN 2023

Ve "kuşlar da kaderle uçar"

Güneş Inip Suya Dokun

Bir ara neydi o bulutlar
Somurtkan dudakları yere sarkan

Arkasında deniz alev alan adam
Çehrem sarsılıyor bakmaktan

Güneş inip suya dokun
Nehre yaslanıp baş aşağı koşan bir yaşlı ağaç ol

CAHİT ZARİFOĞLU 1940-1987

ABDULLAH YAĞIZ

Bütün Yollar O'na Çıkar

Bir köy muhtarsız olmaz. Bir iğne ustasız olmaz, sahipsiz olamaz. Bir harf kâtipsiz olamaz, biliyorsun. Nasıl oluyor ki, nihayet derecede muntazam şu memleket hâkimsiz olur?
Sözler - 49

"Bir köy muhtarsız olmaz." ne demektir? En küçük yerleşim birimi olan köy onu idare eden bir muhtar olmazsa karışır, düzen ve intizam bozulur. Köyden biraz daha büyük olan ilçeyi idare eden bir kaymakam olmazsa o ilçe daha da karışır düzen ve intizam olmaz. İlçeden daha büyük bir yerleşim birimi olan ili idare eden bir vali olmazsa düzen intizamın daha da karışacağını anlıyoruz. Ülkeyi idare eden bir cumhurbaşkanı olmazsa düzen ve intizam daha da bozulur ve her şey karışır. Alan büyüdükçe idare edenin önemi daha da artmaktadır. Peki bu kainatı (evreni) idare eden bir Yaratıcı olmasa idi ne olurdu? Kainatta düzen ve intizam altüst olur her şey bozulur giderdi. Halbuki kainata şöyle bir baktığımızda zerrelere yıldızlara kadar mükemmel bir düzen ve intizamın hükümferma olduğunu görüyoruz. Güneş, ay, yıldızlar, mevsimler, gezegenler vb. her şey saat gibi işliyor Tüm canlılara lazım olan bütün ihtiyaçları veriliyor Bu mükemmel düzen ve intizam gösteriyor ki bu kainatı idare eden tek bir Yaratıcı vardır. Nitekim bu hakikat Kur'an'da ne güzel ifade edilmiştir. "Eğer yerde ve gökte Allah'tan başka ilâhlar olsaydı, kesinlikle ikisinin de düzeni bozulurdu..." Enbiya Suresi 22.ayet.

"Bir iğne ustasız olmaz." ne demektir? Sanat eserleri içerisinde en küçüklerinden bir tanesi iğnedir ama bu iğne küçük deliği ucunun sivriltilmesi ve benzeri özelliklerine baktığımızda bir usta olmadan meydana gelmesi mümkün değildir Peki en küçük sanat olan iğne dahi bir usta olmadan meydana geleliyorsa şu soruları kendimize soralım.

İğne mi daha harika bir sanattır yoksa çiçek mi? İğne mi daha harika bir sanattır yoksa ağaç mı? İğne mi daha harika bir sanattır yoksa kuş mu? İğne mi daha harika bir sanattır yoksa insan mı? İğne mi daha harika bir sanattır yoksa kainat mı? Basit bir iğne dahi ustasız olamıyorsa çiçek, ağaç, insan ve sanatlarla dolu olan şu kainatın Ustasız olması mümkün değildir. Öyleyse bu harika sanatları onları yaratan Yaratıcı'sını göstermektedir.

"Bir harf kâtipsiz olmaz." ne demektir? "A" harfini düşünelim. Bize bu harf onu yazan bir katip (yazıcı) olduğunu gösterir. Peki bu "ARI" kelimesi olsa. Kelime harften daha kuvvetli gösterir kendisini yazan bir katip olduğunu. Mükemmel resmedilmiş bir "ARI RESMİ" görsek onu çizen bir ressam olduğunu anlarız. Pekala arının kendisini düşünelim. Uçuyor, kanatları var, bal yapıyor. Sizce hangisi daha harika? Arı kelimesi mi? Arının resmi mi? Yoksa Arının kendisi mi? Arı kelimesi onu yazan katibini gösterebilirsin de, arı resmi onu yapan ressamını gösterebilirsin de, arının kendisi onu yaratan Yaratıcı'sını göstermesin. Hiç mümkün müdür?

Netice itibarıyla hakikat gözü ile bakarsak kainattaki her şey Yaratıcı'yı gösterip bütün yollar O'na çıkmaktadır.

DENEME

ELİF KÜBRA BIÇAKCI**Aksayınca Sevgiliden**

Arzuhalim nicedir düşeli bu bitap yollara,
 Kimde derman söyleyin bu hırpani cana
 Mecnunum, Sitareyim, Yunusum...
 Kimde ise görk o benim.
 Hu deyin hele, turabdır benim de özüm.
 Ne olmuş hurdahaş ise kolum bacağım,
 Gönlüm bir dilberin şavkıyla yalnız,
 Hangi diyarda var ise bir gamzede o benim işte.
 Ah bırakın hele,
 Siz benden daha gümrah, ben sizden daha Leyla.
 Ruhum olsa ya bir hükmü verilmiş elçi,
 Varınca dökse sunaya katre katre
 Desem ki o benim işte.

ELİF EZGİ AYKAÇ**Bende Kaybolan Sen**

Tenhada arıyorum seni,
 Sanki bulacakmış gibi.
 Maviliğin ince uzun yollarında sanki görecekmış gibi...
 Yağan kar sesi yutar,
 Ben seni gönlümde tutarım buram buram sen kokarım.
 Nerede sabah orada akşam...
 Gecenin karanlığında seni ararım.

FOTO:TAHA ÇAPKAN

ŞİİR

KÜNYE

GÖL ANADOLU LİSESİ EDEBİYAT DERGİSİ HAZİRAN 2023**GÖL ANADOLU LİSESİ ADINA İMTİYAZ SAHİBİ VE DANIŞMAN :ABDULLAH YAĞIZ****GENEL YAYIN YÖNETMENİ:BEYZA NAZ TÜRİTALEMDAROĞLU****YAYIN KURULU:N.UMAY ARSLAN-BEYZA SEFER-TUĞBA ÇETİN-SELEN SOLUK****EDİTÖRLER:YALÇIN ULUPINAR-M.MERVE YILMAZ-AYŞE GÜLER****İLETİŞİM:www.golaol.meb.k12.tr TASARIM:YALÇIN ULUPINAR HAYAL ETTİKÇE ÇIKAR**

SEMA NUR DİMİCİ**Sessizce Ağlayanlar**

Sessizce ağlamak çaresizliğin göstergesidir. Bir başkasına içini dökemeyen insanlar dertlerini, sorunları başkalarıyla paylaşamadıkları için yüklerinden kurtulamayıp kendi içlerinde yaşarlar. Bu durum aslında oldukça zararlıdır. Bireye kendini değersiz, yalnız hissettiren bir durumdur.

Sessizce ağlamaya alışmış kişiler kendilerini dünyadan tümüyle soyutlarlar, arkadaşlarından uzaklaşırlar, aileleriyle bir şey paylaşmaz olurlar, kendilerini hep bir odaya kapatıp yalnızlığa mahkum ederler. Kafalarında hep benim sorunlarıma kimse çözüm bulamaz düşüncesi vardır. Belki de bu bireyler bir noktada haklıdırlar çünkü insan dertlerini, sorunlarını, hayatında yolunda gitmeyen durumları yakınlarıyla paylaşmalıdırlar. Ancak her insan kendini başkalarından daha iyi tanır,

sorunlarının çözümünün ne olduğunu yine en iyi kendi bilir. Bu yüzden de bazı insanlar sessizce ağlamayı kendileri için en iyi yol olarak bilir. Zayıf yanlarını, sorunlarını kimseyle paylaşmazlar, herkesin içinde ağlayıp zayıf durumuna düşmeyi sevmezler. Bazı insanlar ise derdini paylaşabilecek kimsesi olmadığı için sessizce ağlamayı kendine layık görür. Gerek arkadaş çevresiyle olan problemlerden dolayı gerek ailevi problemlerden dolayı kendi derdini dinleyebilecek birini bulamayıp yine en sonunda kendiyile baş başa kalıp sorunlarını çözer. İşte bu insanlar gerçek gücü elinde bulunduran kişilerdir. Çünkü sorunlarına kimseye ihtiyaç duymadan, sessizce, her şeyi kendi içinde yaşayarak çare bulabilen bireyler için aşılamayacak problem yoktur. Bu kişiler kendileriyle

yalnız kalıp kendileri için en iyi olanı düşünüp bulabilme potansiyeline sahiptirler.

Yani kısacası sessizce ağlamak kimine göre bir tercih kimine göre zorunluluktur. Sessizce ağlayan insanlar güçsüz değil, yalnızdır.

CANSU YAMANER**Nur u Mevlana**

Gel demiş Mevlana, yol burada,
 Köprüdür o kurulmuş hoşgörü limanına,
 Ve gel demiş Mevlana, toy burada,
 Yol da sensin toy da aydınlığın nuru Mevlana.

Aç olan gelsin bu dergâha,
 Ekmektir, sudur; sevgiye aç olana Mevlana,
 O iyiliği işlemiştir; benliğini sayıklayan taşa toprağa,
 O yeryüzünün incisi, gözlerin nurudur Mevlana.

Diyemedim ki... Gönülde sözdür dilde saz,
 Yüreğimdeki aşk kelimelere sığmaz,
 Sanadır sevdam dipsiz bir kuyu, bitmez yaz, yaz,
 Sen ruhumun ışığı, nurusun Mevlana.

FOTO: ELİF KÜBRA BIÇAKCI

NEVRA EMİRMUSTAFAOĞLU

Kutup Yıldızım

Gökyüzünde milyonlarca yıldız var. Geceleyin balkona çıkıp gökyüzüne doğru baktığımızda başımızı döndürecek kadar milyonlarca... Bunlardan biri de kutup yıldızı. Kutup yıldızı yol göstericidir. Kaybolanlara yolunu gösterir.

Bu yüzden midir yoksa başka sebepten mi bilemem ama nenem bu yıldızlı kolyeyi verirken bana “Kızım bu kolye senin kutup yıldızın olsun.” demişti. O gün bu gündür kolyeyi boynumdan çıkarmıyorum. Çıkarırsam eğer yolumu kaybedecektim gibi hissediyorum. Bu yüzden bu sabahta kolyemle birlikte yola koyuldum. Okul yolu deyip geçmemek lazım insan okul yolunda hatta okulda bile kaybolabilir. Ayrıca okul yolunda gökyüzündeki yıldızlar kadar çok insan var. Kimileri kutup yıldızı olduğunu bile iddia edebilir. Böylelerine kanmamak için kendi kutup yıldızımı yanımda taşıyorum.

Bu insanların nasıl insanlar-yıldızlar- olduğundan bahsedeyim biraz. Geçen gün bir kadın geçti yanımdan, kolundan dirseğine kadar şatafatlı altınlar, mücevherler. Ondan da fenası boynunda ki kolyesi. Ağırlığı gözle görülür derecede bir gerdanlık. Bu ağırlıktan sebep ki burnu biraz havada. Bu kadar şatafat onun samanyoluna sahip olduğu düşüncesini akla getiriyordu bir anlık. Neyse ki bu sadece bir düşünceden ibaretti. Az daha ileride bir adam gördüm ama ne boynunda ne de bileğinde kıymetli bir takı ya da kıymetini yalnızca onun anlayabileceği ufak bir mücevherat gördüm. Bu adamın böyle bir mücevhere sahip olmadığı belliydi. Etrafına öfke ve nefret saçıyordu. Ben de bu nefret ve öfkeye bulaşmamak için oradan hemen uzaklaştım. Koşar adımlarla okula doğru ilerliyordum. Okulun bahçesine vardığımda kendimde bir boşluk hissettim. Bu boşluk ruhumda bir boşluk mu yoksa bedenimde mi ilk başta çözemedim. Sınıfa çıkıp çantamı sıraya bıraktım. Saçımı başımı düzeltmek için aynaya baktım. Yıldızlı kolyemin olmadığını fark ettim. Artık bu boşluğun ne ruhumda ne de bedenimde olmadığını biliyordum bu boşluk yıldızlı kolyemin olmamasıydı. Bu boşluk yol göstericimin olmaması benliğimi hissedemememdi.

Artık ben de kendimi yolda gördüğüm o nefret dolu adam gibi hissediyordum. Kolyemi nerede düşürdüm ve bunu nasıl hissetmedim... Bir yandan bunları düşünürken diğer yandan da etrafımdaki insanlara sevgisizlikle ve nefretle bakıyordum. Bu durum elimde olan bir şey değildi. Zaman kaybetmeden okuldan çıktım ve geliş yolunu kutup yıldızım olmadan takip ettim. Kutup yıldızımı bulmak için. Az ileride parıldaayan bir nesne gördüm. Yerde bir kutup yıldızı. Onu öfkeli ve nefret dolu adamın yanından geçerken düşürmüştüm. Kolyemin yanına kadar gittim onunla iki küçük kedicik oyun oynuyordu. Başlarını okşayarak kibarca kolyemi rica ettim. Kolyeyi avcumun içine alıp sıkı sıkı tutarak tekrar yola koyuldum. Bu sefer ne süslü kadınlardan ne de nefret dolu adamlardan etkilenmeden yoluma devam ettim. Kutup yıldızım hep yanımdaydı. Nenemin sözü ise hep aklımda. “Kızım bu kolye senin kutup yıldızın olsun.”

FOTOLAR:TAHA ÇAPKAN

SEVGİNUR KIRMIZIOĞLU**65.Fal'da Mangdaşire**

Her hatta bir şerh düşecek rüya
Ve gülüşüne sığınacak fahişelerin engerek soyu
Yılanlarla kaynaşık çukura
Gömülmeli oğlunla Vaftizci Yuhanna.

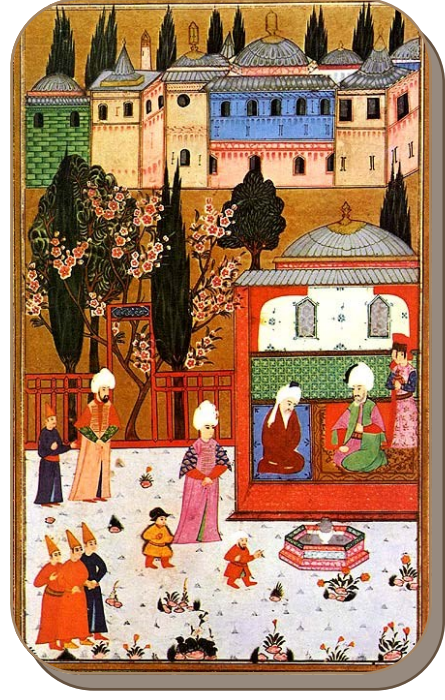
Her hatta bir şerh düşecek rüya
Tek noktasında yakalanan masumiyet
Seninle bir oldu Meryem'i taşıyan cemiyet
Zühre'yi yere çalacak ateşli gözlerin
Tanrı'ya eğilmişken öldüren ellerin
Yağmalanmış rengiyle bürümüş karanlığı hacılarkuşağı
Valse kalkar Galata'da uyuduğun kubbelerin.

Her hatta bir şerh düşecek rüya
Süt ve hurma
Marifetini göster, duruyor kısraklar sağılmaya
Tatar Çölü'nden Sahra'ya
Dökülmelidir önce Nil'e sonra şeker dolu ağza

Her hatta bir şerh düşecek rüya
En acı yeşillere sarılmış yakut
Riyakar şiirime bağışlanmış rezil
Gün geçmesin dördüncü kata çekil.

Her hatta bir şerh düşecek rüya
 Cellat yaygısı eteğinde öldürülmeden önce
 Çörekotu serptim bu oyuna
 Yeşil sancılarla behava olmuşsun bir oyukta
 Bir devir bitmeden açılır mı bir başka devir
 Bilmem bir Fâni dedi "İçindeki putu devir."
 Cehennemi yumruk yapıp basmışken
 Anladım
 Büyük kıyamet kopmadan tüm insanoğlunu tanıdım.

ŞİİR

VEDAT AKKUŞ

Hasan'ın Mızrak Harfleri

Esiyordu ufukların doruklarından nazlı nazlı rüzgar bahar ben geliyorum dercesine etrafı yeşillendiriyor, salkım saçak o büyüleyici sümbül zambak kokularını etrafa saçıyordu adeta. Ege'nin minik bir kasabasında yaşayan kasaba halkı baharı ve peşinden ardı sıra gelen yazı kucaklamaya hazırlanıyordu. Uçsuz bucaksız süregelen ovaları ise insanın gözünü kamaştırıyordu, köyde yaşayan çocuklar ise nisan ayını bekliyor bahar yağmurları ile şenlenen derelerinde kağıttan ve kartondan yapacakları gemileri yarıştı-

mak için sabırsızlanıyorlardı. Hasan içlerindeki en duygusal ve zeki bir öğrenciydi. Genellikle arkadaşlarıyla vakit geçirmeyi pek sevmiyor, sürekli kitap okuyor ve haliyle bu birikimini de altın sözcüklerle yazıya geçirmeye çalışıyordu. Henüz 12 yaşındaydı fakat küçük yaşta dedesinin vefatıyla Hasan erken olgunlaşmıştı. Artık ailesi bu duruma çok üzüyor: “Yavrumuz büyümüşte küçülmüş resmen doya doya yaşayamadığı çocukluğunu yavruca.” diye söyleniyorlardı her pazar köyün ırmaklarında çocukluğun verdiği hiperaktiflik ve heyecanla toplanan arkadaşlar Hasan'ı da çağırıyorlar fakat Hasan gitmek istemiyordu, dedesinin vefat onu oldukça derinden etkilemişti. Çevresindekileri kırmaktan çekiniyor temkinli davranıyordu aslında o da bu durumdan hoşnut değildi, eğlenmek istiyor ama

mutlu olamıyordu, dedesi ile geçirdiği hoş vakitleri hatırlıyor oynadıkları oyunları anımsıyordu. Artık yoktu dedesi: “Acaba gelir mi, tekrar bana geceleri hikaye anlatır mı, düş dünyamı renklendirir mi?” diye düşünmeden edemiyordu ev halkı hikaye okusa da hiç kimse dedesi gibi anlatamıyordu. Erken olgunlaşmıştı bu da hayatın Hasan'a kurduğu bir pusuydu aslında dedesi de istemezdi erken ölmek ama kanserle savaşmak kolay değildi. Uçsuz bucaksız ovalarda yaptığı işleri, meslekleri Hasan'a anlatarak onun düş dünyasını yazım bilgisini kurgu yeteneğini oldukça zenginleştirmişti. Hayretle Hasan'ı izleyen insanlar nasıl da böyle güzel hikayeler, şiirler, denemeler, kompozisyonlar yazıyor demeden edemiyordu. Aslında Hasan bir mürekkep ve kağıt olduktan sonra istediği gibi içini döküyor kalemle dertleşebiliyordu, onun ufuk dünyası oldukça genişti ki düşünmeden bir dakika bile duramıyordu. Okulda da bu yönden başarılı idi sözcükler ve cümleler arasında bağlantıyı iyi ku-

ruyor, iğne-nakış bal-kaymak uyumu gibi ince nüansları yakalıyordu. Harfler ona kelime dağarcığı sağlıyor, etkili konuşma ve yazmada önder oluyordu. Adeta siyah perdenin üzerine geçmişini görmek için bırakılmış bir delik gibiydi onun yazıları, geçmişle gelecek arasında köprü görevi görüyordu, her yaşa hitap ediyor perdesiz pencerelere vuran güneş gibi direkt evlerin içine yansıyor gönülleri fethediyordu. Günler sonra dedesinin o daha ufakken ona kartondan yapmış olduğu karton gemi gözüne takılmıştı o anda hiç yapmadığı bir şeyi yaptı ve gemiyi yanına alarak her zaman onu çağıran arkadaşlarının dereye gemi yarışına çağırma kararı aldı. Arkadaşları çok şaşırılmıştı, alelacele kartondan yaptıkları gemileri yanlarına alarak dereye gittiler. Mayıs ayının sonlarıydı yaz yağmurları yeni yağmıştı bundan ötürü dere oldukça hızlı ve heybetli akıyordu. Savaş öğretmenin evi de derinin yanındaydı, çocukları görünce yanlarına gitti yarışmayı o başlatacak fakat Hasan'ın gemisi oldukça iyi duruyordu. Eğer dereye bırakılırsa denize kadar gidip hiç olacaktı, kısa bir etap kurarak set oluşturdu. Artık gemiler derenin sonuna kadar gitmiyor, sete takılıyordu bu da oldukça güzel olmuştu. İlk set deneyimine de Hasan denk gelmişti beş arkadaş aynı anda beş yüz metrelik etapa gemilerini bıraktı suyun dalgalarıyla ve engellerle çarpışan gemiler adeta bir Formüla yarışı yapılcasına birbirlerini takip ediyorlardı. Hasan'ın gemisi büyük bir farkla galip gelmişti tüm gemiler sete takılmıştı. Hiçbir gemi boşa gitmemişti, bu set çocukların gemi merakını daha da arttırmıştı. Bu arkadaş grubu Hasan'ın da isteğiyle her hafta tekrarladılar etkinliği ve haliyle gemilerde gelişmişti, bu onların mesleki düşüncelerini de etkilemişti. Hasan haricinde hepsi gemi mühendisi olmak istiyordu. Okyanuslarda yeni limanlara yelken açmak istiyorlardı. Hasan hayallerinin peşinden gidip yazar olmak istiyordu, düşünceleriyle birçok kişiyi etkilemek ve onlara yol gösterici olmak istiyordu. Ufkunun derinliklerine yolculuk yapıp oradaki mücevheratlara ulaşmak istiyordu. Aradan aylar yıllar geçti yazarlık hayalinin peşin-

ÖYKÜ

den çabılıyor, yeni katmanları oluşturuyordu. Temelini dedesi atmıştı o üstüne binayı ördü ve peşinden yaptığı başarılar da onun binayı dizayn etmesinde etkili olmuştu. Ortaöğrenimini ve ardından üniversiteyi bitiren Hasan artık hayallerine ulaşmıştı. Köklü bir öğrenimin ardından yazar olmuştu, artık farklı duygulara hitap ediyor onları etkilemeyi başarıyordu. Uzun yıllar akademisyenlik yaptıktan sonra eski oyun arkadaşları ile buluşma kararı aldı. Hedefi Avrupa, Amerika gibi kıtalarda eserlerini ve yazarlığını sürdürmekti. Arkadaşları ise dört ortağın olduğu gemi şirketlerini kurmuşlardı, çok büyük bir gemiye kaptanlık yapan grup ülke-ülke geziyor ticarete adım atıyorlardı. Hasan bu gemiyi ziyarete gitmişti, çocukluk anıları canlanmıştı gözünde üstelik arkadaşları geminin ismini Hasan'ın vefat eden dedesinin ismini koymuşlardı. Bu Hasan'ı çok ama çok mutlu etmişti sohbet sırasında Hasan'a ortaklık teklif ettiler. Hasan'ın sevinçten etekleri zil çalıyordu, hiç düşünmeden kabul etti, bu

sayede hedefledikleri şeylere ulaşacaktı. Yeni ülkeleri görme ve eserlerini yayma imkanı sağlayacaktı. Artık beş arkadaş eskisi gibi eğleniyor eğlenirken kazanıyordu. Gemi dalgalarıyla bir oraya bir buraya sallanırken Hasan da harflerle sözcükleri harmanlıyor etkili sentezlerle destekliyordu. Yeni çıkardığı “Umuda Yelken” adlı kitabını tüm Avrupa’da duyurmayı başarmış ününe ün katmıştı. Zaman bir kum saati misali akıp geçti, uzun yıllar böylece mutlu yaşamlarına devam ettiler. Bu arkadaşların birbirleriyle bağları çok güçlüydü ve güçlü kalmaya devam edecekti, keyifle uzun yıllar yaşamlarını devam ettiler. Bize de Hasan’a ithafen Jonathan Swift’in şu sözlerini eklemek kaldı: “Dünyayı yöneten kalem, kağıt ve mürekkeptir.”

HACER HİLAL KİBAR

Unutmayı Hatırlamak

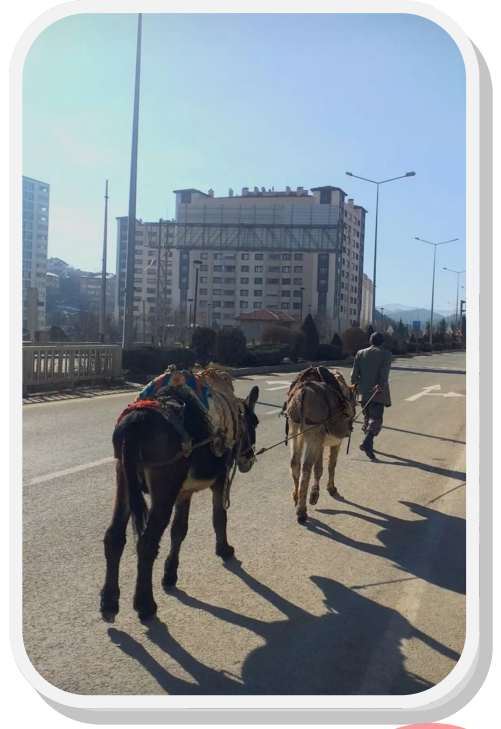

Her gün kaybolmak gibi unutulmak.
Buğulu aynaya karanlıkta baktığında anlarsın.
Bir şarkının uzaktan ince ve güzel sesi gibi,
Dünyanın tenha yerlerinde beyazı unutmak.
Yolların karanlığında kendi dünyanı kurarsın.
Sonsuz maviliğin denizlerdeki ihtişamı.
Güzel bir şarkı gecenin gökyüzünde.
Rüzgarın nerede estiğini anlamaya başlarsın unuttukça.

Dümdüz yolda düşünce,
Yağmurun üstüne yağması kadar sessiz ve kimsesiz.
Unutmaya çalışmak
Geceye beyaz olmak kadar parlak,
Aynı zamanda sessizliği sevdikçe sabahı yabancılama kadar sıradan.
Unuttukça, gecenin rüzgarında uyandığında,
Sabahın kaybolmuşluğunu her gün ararsın.

E.E. CUMMINGS**Eğer**

Eğer çiller güzel ve gündüzler olsaydı gece,
 Kızamık lekeleri hoş olsaydı ve yalan olmasaydı yalan
 Hayat büyüleyici olurdu.
 Lakin gidemezdi işler yolunda
 Zira böylesi müşkül bir durumda
 Ben olmazdım ben.
 Eğer dünya olsaydı cennet, şimdi ise gelecek
 Ve geçmiş şimdi, yanlış ise hakikat
 Bir manası olurdu belki.
 Lakin o vakit kalırdım muallakta
 Zira böylesi bir yalanda
 Sen olmazdın sen.
 Eğer korkunun olsaydı gözü pek ve küreler olsaydı dört köşe
 Kir olsaydı pirüpak ve gözyaşları olsaydı neşe
 Muvafık görünürdü belki işler.
 Ancak yokluğa karışırdı tüm ümitler
 Zira burası olsaydı bir başka yer
 Biz olmazdık biz.

ÇEVİREN:**RANA MELEK YILBAŞI**

**FOTOLAR:
 ELİF KÜBRA
 BIÇAKCI**

MÜBECCEL MERVE YILMAZ

Niçin Rus Edebiyatı?

Rus edebiyatı okumaya başlayan birçok arkadaşımın duyduğum yegane eleştiri betimlemelerinin çok uzun olduğu, karamsar bir ruh hali olduğu ve anlaması zor olduğudur. Gariptir ki okumaya devam eden arkadaşlarımın ortak çıkarımı bağımlılık yaptığıdır. Kesinlikle bir süreden sonra o edebiyatın içine giriyorsunuz ve ruhunuza işliyor. Karakterlerin takma isimleri, sefillik, ekonomik kriz, tabiat tasvirleri, kasvetli ortamlar, tefeciler, eski kıyafetler, sofraya betimlemeleri, aydının köylülere bakışı, Petersburg kışı...

Günümüzde hala sevilerek okunan ve popülerliğini kaybetmemiş Rus edebiyatında Büyük Petro döneminin etkisi önemli. Onun döneminde yapılan alfabenin sadeleştirilmesi, matbaacılığın geliş-

mi gibi yenilikler bugünkü Rus edebiyatının temelini atmıştır. Bir rivayete göre Rus yazarların bu kadar uzun ve sık betimleme kullanmalarının sebebi zamanın editörlerinin sayfa başı ücretlendirme yapmasıdır. Yani tembelliği ile hafızalarda yer edinmiş Oblomov'un yataktan koltuğa geçişinin 50 sayfada anlatılmasının bir sebebi de budur.

Rus edebiyatının zor tarafları olsa da yakınmayı bırakıp okumaya devam etmek gerekir. Çünkü okudukça anlaşılır ve değerlenir bu kitaplar. Bir kere okumak yetmez. Bazı kitapları hayatın farklı dönemlerinde düzenli aralıklarla okumak gerekir. Her okuyuşta yeni şeyler keşfedebileceğiniz kadar güncel kitaplardır Rus klasikleri. Okudukça güzelleşir , güzelleştikçe okunur.

BEYZA NAZ TÜRİTALEMDAROĞLU

Kaybolan Renkler

insanın duyguları, düşünceleri neye göre şekillenir ? Örneğin kapalı havalar bazı insanlar için sıkıntılı ve kasvetli bir durumdayken, bazıları ise de bu fırsatları değerlendirerek kendilerine yeni uğraşlar bulur, kasvetli havayı mutluluğun serin sularına bırakır. Gökkuşağındaki renkler. Şüphesiz her insanda bir heyecana neden olur. Kimilerine göre

de gökkuşağının altından geçerken tutulan dilek kabul olur. Gökkuşağı neresi ? Bizim hayatımızdaki karşılığı tam olarak nerede ?

Gökkuşağındaki farklı renkler aslında farklı hayatları sembolize ediyor. Her biri farklı olmasına rağmen çok güzel bir şekilde de aslında birbirinin tamamlayıcısı niteliğinde...

Her insanın yaşamı da bu renkler gibi farklı farklı ...

Gökkuşağının belirli bir başlangıcı veya sonu var mıdır?

Yoksa gökkuşağı da tıpkı insan gibi ortaya çıkmak için doğru bir zamanı mı bekliyor?

İnsan, kendisini bulmak için belki de kendi benliğinde kaybolmalıdır. Doğru yolu tercih etmek için öncelikle yanlış yoldan ilerlemelidir. Yanlışların ardı arkasına sığınmış renkler...

Kaybolan hayatlar...

Her insanın hayatındaki kayıplar belki de yeni bir haberin müjdeleyicisi... ya da geri dönmek için önce kayıpların arasındaki yıkılmakta olan yolu , ışığımızla aydınlatıp eksik olan parçayı bulmak gerekir.

Kendi yolumuzun ışığı belki de kendimizde gizlidir.

Peki aldığımız nefesi bile geri veriyorsak bizim olan nedir ?

Belki de düşüncelerimizdir. Her düşünce yeni hayat, her yeni hayat yepyeni bir yaşamışlıkların gölgesindeki her an açmaya hazır olan bir tomurcuk gibidir. Bu tomurcukların açmak için belki de açılmış halde bulunan bir çiçekten cesaret almalı ya da sonsuz karanlıkların umudu olan Güneşten yardım almalı ...

Ve birbirlerine güvenerek yepyeni hayatların uyanmasını sağlamalılar.

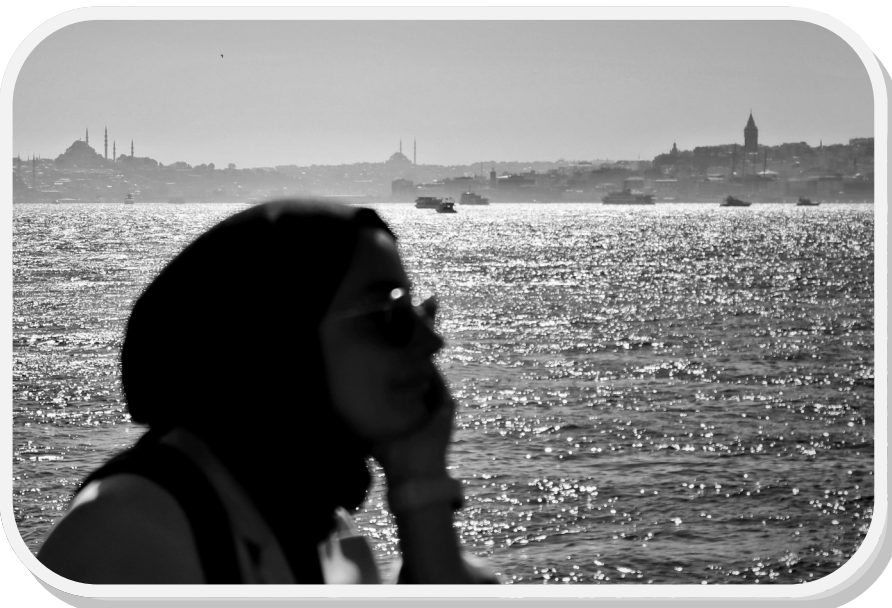

FOTO:TAHA ÇAPKAN

NİHAL BALCIOĞLU**Hasret**

Gündüzler akşam gibi,
 Bir an uyandım,
 Gün yarın gibi,
 Gözler akşam vaktinde,
 Kirpikler derin uykuda.

Artık sular durdu,
 Gündüzler akşam oldu,
 O derin hasret,
 Şafak vakti gözlerime doldu.

Tatlı bir düşe dalmış gibi,
 O gülen gözlerine dalmalı,
 Kuytu bir köşede,
 Sessizce kirpikleri ıslatmalı.

Bir akşam vakti,
 Hasret dolu gözleri,
 Göl başında bir çocuk,
 Hayallere dalmış gibi.

FOTO:TAHA ÇAPKAN

FOTO:ELİF KÜBRA BIÇAKCI

ŞİİR

AZRA KATIRCIOĞLU

Aşk ve Öksürük

Aşk nedir sizce? İki kişi arasındaki sevgi ve güven bağı mı mesela? Genelde bu soruya bu şekilde cevaplar gelir biliyorum. Aşk sadece sevgi ve güven değildir bence. Aşk bazı güzel şeylerin yanı sıra, kötü şeyleri de barındırır içinde. Evet, kafanızda bazı durumlar canlandı bile. Aşk bazen mutlu ettiği gibi mutsuz da edebilir; insanı yorabilir, değiştirebilir ve hiç olmadığı birine dönüştürebilir. Bunu iyi şekilde de kötü şekilde de yapabilir. İnsanı hırslarına yenik düşürebilir. Bazen istediklerinden, hedeflerinden alıkoyabilir. Aşk tüm ruhumuzu, zihnimizi, düşüncelerimizi, hayatımızı kaplayabilir.

Şimdi diyorsunuz biliyorum: “Niye hep kötü düşünüyorsun aşk hakkında?” diye. “Biri seni mi üzdü, aşkta başarısız mı oldun?” Aşk insanın başarılı ya da başarısız olabileceği bir şey de değil bana kalırsa. Siz hep bir şeylerde başarılı ya da başarısız olmayı düşünüyorsunuz. Ya siyahsınız ya beyaz. Aşk ise gri bana göre. Ne zaman ne olacağı belli olmayan şeyleri barındırır içinde. Ne iyidir ne de kötü.

Öksürük bir hastalıktır değil mi? Hepimiz yaşamışızdır. Kışın soğuk almışızdır, öksürmüştür. Yazın terli terli soğuk su içmişizdir, öksürmüştür. Ama bir süre sonra geçmiştir. Her şeyde geçmeyen bir şeyler olduğu gibi, hayatımızın bir parçası hâline gelmiş olan öksürükler de vardır. Alerjik öksürük, astım gibi.

Bunlar için ilaç kullanırsınız rahatlırsınız. Aşk da buna benzer aslında.

Eminim kendi kendinize soruyorsunuz şimdi; “E bunların aşk ile ne ilgisi var?” diye.

Aşka başka açılardan baktığınızda, öksürüğe benzer aslında. İçinizde tuttuğunuzda, dışarıya atamadığınızda daha da büyür. Boğar sizi, içine çeker. İlacını bulup rahatlamak, ondan kurtulmak istersiniz. Aşkın da öksürük gibi geçici ve kalıcı olduğu dönemler vardır hatta. Ve hayatınızın en büyük kısmını kaplayan kalıcı olandır. Evet, aralarında fark da var elbette ama tek bir fark var. Aşk size ilk başlarda güzel ve çekici gelir, büyüleyici gelir. Aşk size güzelmiş, rüyaymış gibi gelir ve onu hep tatmak istersiniz. Öksürük ise hastalıktan başka bir şey değil kim ister ki tatmak? Aşk da sizin farkına varamadığınız bir hastalık aslında. Umarım bunun farkına varmadan ilacını bulup hayatınıza devam edersiniz.

MERVE KOCAOSMANOĞLU**Yıldızlardan Kurtulmak**

Bir sonbahar akşamıydı akrep ve yelkovan on ikinin üzerinde kalmaya and içmişçesine yerinde sayıyordu. Evinin kapısını araladı. Işığı açmaya tenezzül etmeden yerlerini adı kadar iyi bildiği odalarından birinin kapısını araladı. Üstündeki ceket o an bir ömür yükü kadar ağır geliyordu. Çıkarmaya ihtiyacı saniyeler geçtikçe artıyordu. En sonunda başarabildi ama sonucu istediği kadar rahatlatmadı. Hayat yükü kadar ağır sandığı ceket sadece o hayata sahip olan bedenini saklayan bir aletmiş. Ruhunun ve bedeninin yorgunluğu içini sıkmaya başlayınca odada bulunan koltuğa bezgince uzandı. Oda karanlıktı ama gözlerini kamaştırıran bir ışık hissediyordu. Işıktan kurtulmak istemesine gözlerini kapattı. Kulakları saatin, saniyenin, dakikanın birbirini kovaladığını duyuyordu. Her tık sesinde zihninden bir parça firar ediyordu. Parçalanıyordu belki...Elini uzattı parçalarını tutmak istemesine ama tutamıyordu. Zihni zifiri bir karanlığa mahkum olmaya başlamıştı. Anlayamadığı ama tahmin edebildiği bir şekilde sanırım artık bir rüyanın içerisindeydi. Gözleri açtı ama hiçbir şey göremiyordu. Bir süre karanlıkta savruldu. Sonunda ayakları basabilecek bir yer buldu. Kendini ayakta tutmaya zorlarcasına yere bastırdı. Tenine ılık bir rüzgar temas ediyordu. Burnuna ciğerlerini yakacak cinsten bir çiçek kokusu. Ama gözlerini açmaya güç bulamıyordu. Zorlandı zorlandı ve açtı. Karanlık bir gecede bir uçurumun kenarında buldu kendini. Aşağısı görünmez bir karanlığa sahipti. Kafasını hafifçe havaya kaldırdı. Yıldızlar vardı, sayısız sonsuz yıldız...

ÖYKÜ

Dakikalarca yıldızlara baktı. Hiç kimse, hiçbir şey yoktu. Sadece o ve sonsuz yıldız. İki adım ilerisi ise bir uçurum. Ayağını iki adım geri çektiğinde bir şey hissetti, aşağı eğildi. Ayağının dibinde bir halat vardı. Sebebini anlamadı ama halatı eline aldı. Saatler geçiyordu belki ama o hala uyanamamıştı. Rüyada olduğunun da farkındaydı ama uyanamıyordu. Yıldızlar ona yön göstermeye çalışırcasına parlıyordu. Elindeki halatla yıldızları yakalamak istedi. Belki bana yol gösterecek bir ışığa ihtiyacım vardır diye düşündü. Halatı fırlatıyordu. Gücü yettiğince

uzağa her seferinde daha da uzağa atmaya çalışıyordu ama böyle bir şeyin mümkün olması imkansızdı. Kolları da bir hayli yorulmuştu. Bulunduğu durumun bir kaçı olmalıydı. Bu rüya ona bir şey anlatmalıydı. Bunları düşünmek ve dinlenmek amacıyla yere uzandı. Yıldızları seyrediyordu yine, sanki tek amacı yıldızları izlemiş gibi. Bu düşüncesini bölen şey gözünü diktiği o yıldızın kaymasıyla bölündü ve birden kendini uzandığı koltukta buldu. Sonunda kurtulmuştu rüyasından. Yavaşça doğruldu soğuk zemine değen ayağı vücudunun ürpermesine sebep oldu. Ağır adımlarla ışığa yöneldi ve ışığı açtı. Saatlerdir sadece yıldızların ışığını görmüştü. Birden aklında bir düşünce belirdi rüyasındaki mesajı anlamıştı. Anlıyordu artık. Rüyasındaki sayısız yıldız onun dertleriydi, gökyüzü ise onun zihni. Halat ise kalbini temsil ediyordu. çünkü dertleri ve yükleri yıldızlar kadar çoktu onun için ve o dertler onun gökyüzünde yani zihninde bulunuyordu. Onları yakalayıp çözmek yani yolunu aydınlatmak isteyen ise kalbiydi. Ama o halatı hep yıldızların yani dertlerinin üstünü örttüğü o perdeyi çekebilmek için kullanmıştı. Hiçbir zaman dertlerini yakalayıp çözmek için kullanmamıştı. Artık anlıyordu dertlerinin ve yüklerinin üstünü kapatmak yerine çözmeliydi. Ceketini çıkardığı halde azalmayan dertleri sanki bir anda azalıp yok olmuştu. Bazen yüklerimiz yıldızlar kadar çok bile olsa ağırlığını hafifletmeye çalışmalıyız çünkü biliriz ki gökyüzü bile yıldızlarının çokluğunu kendinden vazgeçme sebebi görmez. Onlardan bizim dertlerden kurtulabildiğimiz gibi kurtulma şansı da yoktur hem ama bizim bir şansımız var dertlerimiz yıldızlar kadar da olsa gelip geçicidir. Yeter ki kalbin halatını yıldızları kapatmak için kullanmayalım.

AYŞE GÜLER

Bir Kibrit Çöpü Bir Gün Işığı

Tanrı evreni yarattı ve gökyüzüne çekildi. İyi ve kötü, mükemmel ve kusurlu olanı görmek için. Büyük bir sınamaya layık gördü insanları, işlenen günahlar uğruna, yapılan hatalar, kusurlar uğruna. En büyük kusur olarak görülen şeytan cehenneminden ayrıldı; kötülüğe yönlendirmek, kendine yandaşlar bulmak adına. Kötülüğün içinde ilerledi ve kusurlarını fısıldadı insanoğluna, daha büyük bir kusur yaratmak için. Kusur çıkmadı, kusur yaratıldı. Melek ve şeytan ruhlarına dokundu, yönlendirdi insanoğlunu. Böylece her şey iyi ve kötü olmak üzere ikiye ayrıldı. İyilik ve kötülük sanıldığından çok şey doğurdu ve her şeyin temelini oluşturdu. Diğer dünyada her şeyin ikiye ayrılması yetmiyormuş gibi bu düzen tamamen kalıplardan oluştu. Tüm bunlar etrafında döndü, tüm bunlar yönetti insanoğlunu. Kölesi oldu bu düzenin, mahkumu oldular. İşte bu düzenin içinde insanların benimsediği ve kurallar haline getirdiği kalıplardan uzak bir şekilde yaşamaya ,mahkumu olmamaya çalışmışım bu koskocaman düzenin. Bir insanın dış görünüşü benim için önemli değildi, onun maddi durumu, dini, ırkı, cinsiyetinin benim için hiçbir önemi yoktu. İnsanları hiçbir zaman bu kalıplara göre yargılamamışım, bundan dolayı onlara hakaret etmemişim, zorbalık yapmamışım. Tüm bunların hiçbir önemi yoktu çünkü bir yangını bir kova su söndüremezdi.

ÖYKÜ

Kafamı gökyüzüne çevirdiğimde güneşin söndüğünü, karanlığın gökyüzünü kapladığını gördüm. Elimdeki sararmış yaprağın düşmesine izin verip uzunca rüzgarın yaprağı nereye götürdüğünü seyrettim, en sonunda toprağa düştü. Yaprakların yetişip büyüdüğü yer ağaçlardı. Bir gün geldiğinde ağaçlar göz göre göre yaprakların solmasına izin veriyordu, ardından tutundukları o daldan düşüp ölmesine. O zar zor tutundukları daldan en sevdiği kişi tarafından düşüyordu o yapraklar. Bizler de bu evrende bir yaprak gibi oradan oraya süzüldüğümüz ve bulunduğumuz durumun sevdiğimiz insanların buna izin vermesi sonucunda olduğu aklıma geldiğinde burukça gülümsedim. Tıpkı o yapraklar gibi biz de toprakta buluyorduk bedenlerimizi. Eski den toprakları fazla kirli bulurdum, çiçekleri kirlettiğini düşünürdüm. Büyüyünce an-

ladım ki toprak kirli değildi, kirli olmaya mahkumdu. İnsanlar toprağı izinsiz kullanır, kirletir, zehirlerdi. Topraklar temizdi, insanlar gelip toprağı ölüm getirirlerdi. Ölümü toprağı yüklerlerdi, acı bir bedel ödetirlerdi. Toprağın kirli olduğunu söylerlerdi ama kendilerinin topraktan yaratıldığı unutulardı. Topraklarda çiçekler yetişir, mezarda bile çiçek yetiştirirdi ama o çiçeklerin ölüm fermanını veren insandı. İnsan da, toprak gibi mahkumdu işte ölüme. Sıradan bir yaprağın bile hüznü bir öyküsü vardı. Sonbaharda parlardı yapraklar, sonbaharda kül oldukları gibi. Sonbahar günleri buram buram acı kokuyordu.

Yıllar boyunca yakamı bırakmayan huzursuzluk, attığım her adıma işlemişti. Titrek adımlarımla ilerlediğim sessiz ormanda, ayaklarımla ezdiğim kurumuş yaprakların sesi bir bir kafamda yankılanmaya başladı, susturamadığım seslere yenisi eklendi. Titreyen çenemi yavaşça gökyüzüne doğru kaldırdım, ruhuma ağırlık yapan her şeyi haykırmak istedim, belki de ruhuma baş kaldırmak istedim. Yıllar boyunca susturulan bedenim, yaşananlardan dolayı bir tepki gösteriyordu, geç kalınmış acı dolu bir tepki. Susturulmuş bir insanın, susturamadığı bir ruhu olurdu. Zamanında sırf konuşmak için döktüğüm göz yaşlarımla yanına bir yenisini eklendi, kurumuş dudaklarımı ıslatmaya başladı. Söyleyemediğim her kelime ilk defa bu kadar batmaya başladı gökyüzüme, kırık cam kırıkları gibi bir bir sapanmaya başladı göğüs kafesimdeki mezarlığa. Dudaklarımın ucuna ulaşan gözyaşımla beraber sesimin çıkması için dudaklarımı araladım, ses tellerimi engelleyen insanlar değil bu defa ruhum oldu. Kendimden vazgeçtiğimi anladım, kelimelerimin bir önemini olmadığını, kendime çok geç kaldığımı anladım. İnsanlar tarafından lâl olarak görülen bedenimin seslerini bir ben duyduğumu, ruhumun yakarılarına yıllar boyunca ben mahkum olduğumu kabullendim. Ben, sesimi benden başka kimsenin duymayacağını bu ıssız ormanda kabullendim. Göğüs kafesime ağırlık yapan kalbimin, bu kasvetli ormana bile ağır geldiğini anladım. Yitirilen her umudun gökyüzünden düştüğünü, kırık göz bebeklerime armağan edildiğini anladım. Ellerimden damlayan her kanın kalbimdeki ölmüş insanlardan bir iz olduğunu, gözlerimden düşen her yaştan gökyüzüne doğru matem havasının yayıldığını anladım. Ben kalbimde bir kara ormanın yandığını da anladım. Ve yine her gece Tanrı'ya, sanki küllerim uzaklara savrulmamış gibi kalbimdeki çiçekler yanmasın diye dua ederken buluyorum.

Önüme gelen kumral saçlarımla rüzgar sayesinde havalandığını, yerdeki

sararmış yaprakların uçuşmaya başladığını gördüm. Elalarımı yeşillerin arasında tel örgüyle hapsolmuş yere yavaş bir şekilde çevirdim. İçimde hissettiğim büyük yıkımla mor menekşeleri tuttuğum saksıyı sıkmaya başladım, menekşelere bir şey olmamalıydı. Gelmişim. Yıllar boyunca delice kaçtığım ama acısından hiç kaçamadığım yere gelmişim. Her gece kabuslarıma ev sahipliği yapan, ruhumu siyaha boyayan yere gelmişim. Çocukluğuma gelmişim, karanlık olmaya gelmişim. Tutsaklığımın başladığı yere, gökkuşağından ilk rengin çalındığı mezarlığıma gelmişim. Büyük bir matem havası vardı gözlerimde, attığım her adımda bunun ağırlığı çöküyordu benim omuzlarıma.

Saatlerdir kapısının önünde beklediğim kulübenin içine girmeyi karar verdiğimde montumun cebinden eskimiş olan anahtarı çıkardım, elimdeki saksıyı düşürmemeye çalıştım. Hani çok yakınının mezarına gidersin ne hissedeceğini bilemez ya insan, tamamen öyle hissediyordum. Bu eve gömülmüştü o küçük kız, mezarı olmamıştı, kimse ona mor menekşeler getirmemişi. Yıllar sonra çocukluğumun mezarına gelmişim ve kül olacağını bile bile mor menekşeler getirmiştim. Kapıyı açtığımda gözümün önüne gelen anılar ve sesler ile kalbime büyük bir ağrı saplandı. Tam da şu an hızlıca koşmak gelmişti aklıma, anılardan kaçmak, bu evden kaçmak. Gözümün dolduğunu hissettiğimde göz yaşımın düşmesini izin vermeden hızlıca sildim, kafamı eğdim. Hızlıca kapıyı kapattım, boş bakışlarımı çocukluğumun geçirdiğim evde gezdirdim. Evin içinde attığım her adımda kalbime o ağırlığın daha da çöktüğü hissettim. Yıllar boyunca çok şeyden kaçmışım da acılarımdan hiç kaçamamışım. Sanki gözlerimi çevirdiğim her yerde onların sesini duyuyor gibi hissediyordum. Acıların da anıların da sesi vardı. Hüzün dolu gözlerimle elimdeki mor menekşelerle dolu saksıyı cam kenarına koydum. Kül olacağını bile bile dikmişim, öleceğimi bile bile sevmişim mor menekşeleri. Mezarına mor menekşeler getirmişim, çok severdi o küçük kız. Mor menekşeler çarpıcı, saf güzelliği simgelerdi, benim aksime, onun aksine. O yüzden o çocuğa çok görmüştüm mor menekşeleri. Çok görmesinlerdi bana o mor menekşeleri diye geçirdim içimden. Ardından bir gerçek daha vurdu yüzüme. Mezarım olsa kimse gelmezdi, o mor menekşeleri dikmek de kimsenin aklına gelmezdi. Büyük bir karanlık içinde yatacaktım orada. Küçükken karanlıktan çok korkardım, hep bir ışık arardım. O ışıklar da hiç yanmazdı, karanlığa mahkum ederlerdi beni. Ben de güneşin doğmasını beklerdim, gün ışığının ışık saçmasına. O zamanlar derdim ki

ÖYKÜ

gün ışığı gelip karanlığı aydınlatacak, ışıklanacak her yer. En çok büyüdüğümde anladım, gün ışığı bendim ama ışığım çoktan sönmüştü. Etrafım karanlık değildi, ben karanlıktım. Benim kendi karanlığımı aydınlatmam gerekiyordu ama benim ışıklarım çoktan sönmüştü.

Gökyüzünde çakan şimşekle kollarımı kendime sarıp pencereyi ıslatan yağmur damllarına baktım. Eylül ayının başında olmamıza rağmen kasvetli bir şekilde yağmaya başlatmıştı yağmur. Sanki koskocaman bir yangını söndürmek istermiş gibi, solan çiçekleri tekrar açtırmak istermiş gibi yağıyordu. O yangının ben ölsem bile sönmeyeceğini, o solan çiçeklerin ise yeniden açmayacağını biliyordum. Kırılan her kalpte yeniden açmayacağını, kanayan her yaranın bir gün durmayacağını biliyordum. Mayın tarlası olarak gördüğüm insan topluluğunun beni hiçbir zaman anlamayacaklarını, sesimi ise duymayacaklarını biliyordum. Hiçbir zaman ne dış görünüşümle ne de sahip olduğum karakterimle onların gözünde kusursuz bir insan olmayacağımı biliyordum. Söyledikleri her sözün o kalbi ne kadar ağrıttığını da benim son nefesimi verene kadar aynalara bir daha bakamayacağımı biliyordum. Ben çok şeyi biliyordum da onlar bunlardan birini bilseydi taşıyabilirler miydi bu yükü kalplerinde yoksa beni elleriyle aynalara mı iterlerdi onu bilmiyorum. Sonunda yapacağım şey yüzünden bedenim titremeye, ellerimin buz kesilmeye başlatmıştı. Yıllardır korkumu içime hapsetmişim ama bugün yüzleşme günüydü. Yapacağım şey yüzünden bedenim titremeye, ellerimin buz kesilmeye başlatmıştı. Normal bir insanın günde defalarca kez yaptığı şeyi ben yıllardır yapamıyordum. Bakamıyordum ki aynalara. Aynaya bakarsam görecektim çünkü kendime olan nefret dolu bakışlarımı. O kırık gözlü çocuğu görecektim, o ölü çocuğu görecektim. O kırıklar da kalbimin en orta yerine saplanacaktı, ben bundan yıllarca kaçmışım. Ben kendime olan nefretimden bile kaçmışım. Çok şeyden kaçmışım da ben, hiçbiri kendi nefretim kadar yaralamamıştı beni.

Kendimi bildim bileli sevemem ki ben zaten kendimi. Daha çocukken ‘sen çok kötü birisin’ dediler bana. Sizin kalbiniz kötü diyemedim. Çocuk aklı “neden kötüyüm ki?” diye bile sormadım. Zaten kimse sevmiyordu beni. Zaten kimsem yoktu, kimsesiz bıraktım o küçük kız çocuğunu. Sürekli tekrar ettim çok kötü biri olduğumu. Daha o küçük yaşlarımda bile gözümde akan yaşlarla beraber “nefret ediyorum kendimden” diye sayıklayarak uyuya kaldırdım. Yıllar sonra hayatımdan çıktı hepsi. O kötü kalplerini götürdüler ama kötü anılarımı hiç

götüremediler. Onlar hep benimle kaldı. Onlar sustu bu defa ben başladım. Bana söyledikleri her sözü, yaptıkları her zorbalığı kendime yapmaya başladım. Onlar sustu da o kız çocuğu hiç susmadı. Başka insanların nefreti yetmiyormuş gibi ben kendi nefretimle bile başa çıkamadım. O kız çocuğunu öldürdüler, ellerindeki kanlı bıçağı bana verdiler. Nefretleri öldürmüştü o küçük kızı, nefretim öldürecekti beni.

Kafamı eğdiğim yerden kaldırdığımda aynada nefretle bakan dolu gözlerimle karşılaştım. Evet, bu insanlara beslediğim nefretti ama gözlerimdeki ifade çok daha ağırdı. Kendime nefretim, ölse bile dinmeyecekti. Bu ağırlık kalbimin orta yerine düştü. Çılgılık atıyordu gözlerim. Yardım çılgınlıkları. Dakikalar geçti, susmadı o çılgınlıklar. Kırık bir çocuk vardı göz bebeklerimde, o kırıklar kalbimin en orta yerine saplandı. O kırık çocuk bağırarak ağlamaya başladı, hiç susmadı. Onlar sustu da, o hiç susmadı. O ölü çocuğa bakarak ağladığım dakikaların ardından, en sonunda durdu göz yaşlarım. Bir çocukluk borçları vardı bana, çalınan gülüşlerimin borcu vardı. Ağzımdan titreyen sesimle sessiz bir “özür dilerim” kelimeleri çıktı. O ölü çocuktan özür dilemişim çünkü kimse ondan özür dilememişti. Bu bir yüzleşme miydi, veda mıydı bilmiyordum. Bildiğim tek şey acımın bu hayatta olduğum sürece dinmeyeceği idi. Bu karanlıkta ışığın hiç yanmayacağıydı. Kibrit çöpleri hariç...

ÖYKÜ

Artık titremeyen ellerimle cebimden kibrit kutusunu çıkardım, bir tanesini içinden çıkartıp yaktım. Küçükken öldüğümde bir yere ait hissedeceğim, bir mezarım olacak diyordum kendime. Büyüdüğümde anladım ki ben bir mezara ait değildim. Ben o ölü çocuğa aittim, benim mezarım onun yanındı. Sessiz çılgılıklarımınla gömmüştüm o küçük kızı kalbime, kimse fark etmemişti. “Mezarımıza kimse gelmesin. Mor menekşeler de dikmelerine gerek yok. Orada olmayacaktık biz.” Diye geçirdim içimden. Buruk bir tebessümle elimdeki kibriti yere attım. Karanlık salonu ufacık da olsa aydınlatmıştı, alevler yayılmaya başlamıştı. Bu küçük ışık büyüyecekti ve kocaman bir ışığa dönüşecekti. Sonra insanlar gelip tek kusur oymuşçasına ona müdahale edecekti ve söndürecekti. İşte ben de öyleydim. Bu karanlık dünyada az da olsa parlamışım. Parlamamı kimse fark etmemişti söndüğüm zamanda beni kimse fark etmeyecekti. Koskocaman bir yangını bir kova suyun söndüremediği gibi bu karanlık dünyayı ölü çocuklar aydınlatamazdı.

Yine de bir hikayem olacaksa, karanlıkta bir gün ışığı, yanıp söndü desinler. Gün

ışığı hep parladı da, kimse fark edemedi desinler. Şimdi ise ışıklar içinde yatacak, gözleri gülecek desinler. Ölü çocuklar güneşi hiç görmezler. Güneş onlardır kendilerini hiç göremezler.

“Güneş ölü çocukların kalbinde doğarmış” diye fısıldadım yanan ateşe doğru. “Ve gökyüzünü sırtlasa da omuzları, doğan güneşi hiç batmazmış” diye fısıldadım tüm gökyüzüne doğru.

NİHAL U MAY ARSLAN

Çürümeyi Beklemek

Çok sert esiyor rüzgar. Sanki az daha kuvvetli esse yattığım yerden uçup gideceğim. Hava, aralık ayına yakışır ölçüde soğuk ama ben pek hissetmiyorum bu soğuğu. Sanırım burada yata yata alıştım. Yattığım yer de bana alıştı. Bedenimin etrafında biriken karlar korkutucu duruyor. Kar hala yağdığı için üstümü örteceğinden korkuyorum. Öyle çok yağacak ki kar, fark edilemeyeceğim. Zaten beni pek görmüyorlar. Hatta yan gözle bile bakmıyorlar. Orada değilmişim gibi geçip gidiyorlar. Ayaklanıp da yattığım yerden kalkıp gitseydim bile hiçbiri fark etmezdi.

İnsan denilen bu yaratıklar kadar hainini görmedim ben. Bu ne umursamazlık! Kaldırımında kaygısızca yürürken zahmet edip korkuluğun kenarında uzanan bana bakmıyorlar bile. Benim burada hareketsiz yatıyor olmam onlara hiç tuhaf gelmiyor galiba. Gerçi benimle neden ilgilensinler ki onların kendi mühim dertleri var. Kimisi çocuğunun peşinde, kimisi okulun, kimisi de otobüsün. Bu karda, soğukta benim içinde bulunduğum acınası durumdan çok daha önemli dertlerinin peşinde herkes. Gördükleri her şeye ilgi duyan çocukların bile çok önemli dertleri olmalı ki beni hiç fark etmediler. Sanırım o kardan topu yuvarlamaya çalışıyorlar. Küçük bacaklarıyla kocaman kar kütesini bir o yanından bir bu yanından itip duruyorlardı. En sonunda biri pes etti. Islanmış eldivenlerini çıkarıp fırlattı ve yere oturuverdi. Önce kızıl saçlı mavi bereli kızın biri yere çömeldi. Bir şeyler anlattı ona. Galiba ona pes etmemesini söylemeye çalıştı. Belki de yorulduğu için eve gitmesine yardım etmeyi teklif etmiştir ya da eldivenleri ıslandığı için kendininki-

leri vermeyi. Aslında bu kızın böyle nazik bir teklifte bulunduğunu pek sanmıyorum. Muhtemelen kaba bir şey söyledi. Çünkü yerde oturan çocuk ayağa kalkıp kızını itti. Küçük kız da birkaç adım sendeleyip yere düştü. Diğer çocuklar, olayı anlamadıkları için, ikisinin arasındaki gülünç tartışmayı bön bakışlarla izlemeye başladılar. Kızıl saçlı küçük kız ayağa kalkıp onu iten diğer çocuğa parmağını sallamaya başladı. Sokağın karşı tarafında olmalarına rağmen onları duyamıyorum. Kar lapa lapa yağıyor. Hava yumuşacık.

Karı koca gibi didişiyorlar. Bir kız sallıyor parmağını bir çocuk. Biraz karşılıklı parmak salladıktan sonra kızıl saçlı kız son bir söz söyledi ve çocuk öfkeyle kalktığı yere geri oturdu. Ancak bu sefer diğer çocuklar da harekete geçtiler. İki koldan tutup onu zorla ayağa kaldırmaya çalıştılar. Yeşilli kırmızılı botlarını yere dayayarak arkadaşları onu öne çektikçe o kendini geri itiyordu. Bir süre sonra arkadaşları onu çekmekten yoruldu ve hepsi birden kızıl saçlı kıza doğru baktı. Küçük kız kollarını kavuşturup bir şeyler söyledi sonra elini yerde oturan çocuğa uzattı. Çocuk bir kıza bir de uzattığı eline baktı. Sanırım söylediklerinde ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyor. Kısa süreli bakışmanın ardından kafasını yere eğip düşünmeye başladı. Sonra kızın uzattığı minik eli tuttu ve ayağa kalktı. Yüzünde kocaman bir gülümsemeye diğer çocuklara bir şeyler anlattı ve hep beraber hemen sokağın karşısında duran apartmanın kapısından içeri girdiler ve benim sevimli manzaram da ufak bir koşuşturmacayla son buldu.

Kar yağışı şiddetlendi. Rüzgar deli gibi esiyor. Havada az önceki yumuşaklıktan eser yok şimdi. Çocuklar hala dönmediler. Sanırım bir daha da dönmezler. Anneleri onları böyle bir havada dışarı yollamaz herhalde. Zaten etrafta da kimsecikler kalmadı. En azından benim görüş alanımda. Birileri bu sokakta koştururken beni fark etmiyorlar diye söylenebilirdim en azından ama şimdi bu berbat soğuğa, sert rüzgara ve bahtıma saydırmaktan başka seçeneğim kalmadı.

Benim geldiğim yer böyle değildi. Hayvanlar besili ve kibar, insanlar da neşeli ve ilgiliydi. Orada beni yol kenarında bu halde görseler mutlaka dikkat eder ve kaldırırlardı. Böyle çürüyüp gitmeme izin vermezlerdi. İnsanlar arasında bir ağırlığım vardı. Bana saygı duyarlardı. Ben ve kardeşlerim gül gibi bir hayat sürerdik. Bütün gün güneş altında kızarıırken bol bol sohbet eder eğlenirdik. Bizi gören insanlar hayran olurdu. Birbirlerine bizleri gösterip “Bak nasıl da mis gibi kızarmış.” gibi şeyler derlerdi. Bayılırdım o zamanlar öyle övgülere. Ancak şimdi keşke hiç kızarmasaydım diyorum.

ÖYKÜ

Bolca övüldüğümüz bir haftanın sonunda bize “olgunlaşmış” dediler. O bahçedeki herkes “olgunlaşmış”ın “son” demek olduğunu biliyordu. Kardeşlerim ve ben o günün akşamı bizi besleyen ve yetiştiren dostumuza veda ettik. Etrafımızdaki herkese veda haberi yolladık. O güne kadar hep duyardık gidenleri ancak bizim de bir gün herkesin gittiği gibi bahçeden çıkarılacağımızı hiç düşünmemiştik.

Gergin bir bekleyişten sonra bizi götürecekleri vakit geldi. Dalımızdan koparılmıştık, üzerinde büyüdüğümüz bereketli toprakları terk etmemiz gerekecekti. Beni ve kardeşimi kasalarla dolu bir kamyonu koydular. Yolda giderken uzaktan akrabalarım da tanıştım. Herkes yavaş yavaş ölüyordu. Can damarımızdan koparılmışlardı bizi. Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hiçbir şey bilmiyorduk. Yol boyunca sadece korku vardı... Herkes korkuyordu...

Yolculuk pek sallantılıydı. Derin bir uykudaydım herhalde. Ne kamyonun durduğunu ne de o yeşil örtünün üzerine yatırıldığımı hatırlıyorum. Kardeşlerimden birisinin bana seslenmesiyle uyanmıştım. Etrafta onlarca insan koşuşturuyor, kimileri bağıyor, kimileri gülüyordu. Anlam veremediğim bu kalabalıktan bir kişi önce kardeşlerimden birini aramızdan çekip aldı ve elindeki kırmızı şeyin içine koydu. Sonra birkaç akrabamı daha aynı kırmızı renkli şeyin içine koydu. O kırmızı şeyi arkamızda bağıp duran adama verdi. Bir kabus gibiydi ve ben hiçbir şey yapamadım. Burası bir cehennem olmalıydı.

Bağıran adamın elinin korkunç gölgesi üstüme düştüğünde çoktan pes etmiştim. Beni gövdemden kavrayarak kaldırdı ve kadından aldığı yine o kırmızı şeyin içine koydu, kardeşimin tam yanına. İçime su serpilmişti, en azından kardeşimle öleceğim için mutluydum. Kısa bir an için bile olsa mutluydum.

Bu mutluluğum, bir sarsıntıyla kırmızı şeyden dışarı düşünce bozuldu. Bir veda bile edemedim kardeşime. Biraz yükseldikten sonra yere düştüm. Hala da aynı yerdeyim. Korkuluğun dibine düştüğüm zaman beni alan kadının arkasına dönüp baktığını hatırlıyorum. Bana sarf edilen son sözler onun ağzından dökülmüştü. Yüzünü ekşitip;

“Tüh! Yazık oldu güzelim bibere!” demişti.

Ah! Şimdi bile içimi acıtıyor bakışları. Haftalar geçti belki üzerinden, kar bile yağıyor üstelik. Üstüm kapandı kapanacak... Yani kapanabilir de aslında... Bir önemi yok... Kimsenin benimle ilgilenmeyeceğini biliyorum. Tek bir seçeneğim var: kabullenmek... Yattığım bu yerde, yumuşak karın altında çürümeyi bekleyeceğim...

SEHER SÜRER

Bir İyilik Eksik

Garip olan hayat mı, insanlar mı? Garip olan kötülüğün bulunduğu dünya mı? Yoksa iyilikle kötülüğün birbiri içerisinde yarış halinde olması mı? Ya da bunları düşünmemle garipliği ben mi sağlıyorum? Her neyse size ben geçenlerde yaşadığım bir anımı anlatayım diyorum ne dersiniz?

Havaların bir güneşli bir bulutlu olduğu bir gündü. Evin içi dışarisından daha soğuk ve sessizdi. Bu sessizliği ve soğuğu bozmak adına dışarı çıktım. İlk, camdan dışarı baktım. Arabaların hızlı gidişleri, insanların hayatı kaçırmış gibi aceleci adımları. Bu adımlar, hayata karşı atılan “Ben hayattayım işte!” adımları mıydı? Yoksa yaşamak için atılan adımlar mı? Elime bir hırka bir de eve geri dönüp dönemeyeceğimi bilemediğim evimin anahtarı. Acaba evimin anahtarını giderken yanıma alıp sonra son bir defa arkama baktığımı ve son bir defa evimin kapısını kilitlediğim gün ne zaman olacaktı? Ben bunun farkında bile olamayacaktım belki de. Son bir defa evden çıkışımı farkında olamayacaktım. Son bir defa kilitlercesine kilitledim kapımı. Merdivenlerin her bir basamağını son kez iniyormuşum gibi indim. Hayatı hissetmek istiyordum. Attığım adımların kıymetini bilmek istiyordum. Kapının önünde duran ve her kapıdan çıktığımda bacaklarıma dolanan kedinin varlığına şükretmek istiyordum. Yalnızım diye yakınan insanlara ne acı! Adımlarımı bahçe kapısında dışarı attığımda artık bana ait bir yerde değildim. Bir sokaktaydım. İçimde bir eksiklik vardı, bir de burukluk. Ne istediğimi bilmiyordum belki de. Ama hissedebiliyordum. Ben de hissedebildiğim, ihtiyaç duyduğum yere doğru yürüdüm. Yollarda sıralı bir şekilde kaldırımların arasına sıkışmış ve belirli bir düzende dizilmiş ağaçları gördüm. “Aynı insanlar gibi.” diye düşündüm. Belirli bir düzende, sıralı ve bir yere sıkışmış insanlar... Sonra gökyüzüne baktım. Farklı şekilleri, dağınık ve kendisini göstermeye çekinmeyen bulutlara baktım. “Bu hayatta kendi şekillerini özgürce almayı başaran insanlar gibi.” diye düşündüm. Yürüdüm, yürüdüm, yürüdüm. Baktım etrafa defalarca bazı nesnelere insanlara benzettim. İnsanlar mı nesnelere istediği şekilleri veriyorlardı yoksa nesnelere mi insanlara istediği

şekli veriyorlardı? Baktım, baktım, baktım. En sonunda durdum. Daha gideceğim yere varmamıştım fakat ihtiyacım olan şeye beni bu araçlardan birisi getirecekti. Otogardan bir otobüse bindim. Kalkmasına on beş dakika varmış. On beş dakika bile o an bana çok gelmişti. Çok dediğim on beş dakika da geçti. Otobüsün çalışma sesini duydum. Sonra elimin tersi ile camın buğusunu sildim. Artık yolculuğa ve bakmaya hazırdım. Otobüs hızlandıkça bizimle birlikte, yolda geliyordu sanki. Otobüs daha çok hızlandıkça, kaldırımlara dizilmiş ağaçlar otobüsün arkasından koşuyormuşlar gibiydi. Ağaçları insana benzetmiştim. O zaman otobüs de hayat mıydı? İnsanların, koştuklarını sanıp yetişemedikleri hayat. Hayat hızla gitti, insanlar koştuklarını sandı ve ben de hayatın içerisinde gideceğim yere biraz daha yaklaşmıştım. Otobüsten indiğimde, aynı dünyada olduğum halde başka bir dünyaya gelmiş gibi sevindim. Çocukluğumun geçtiği küçük köyüm, ilk işim köyün bakkal amcasından biraz ciklet ve annemin “Dişlerin çürüyecek artık yeter!” diye her aldığımda kızdığı akide şekerlerini almaya gitmek oldu. Koşa koşa gitmek istedim sonra artık aklıma çocuk olmadığım ve koşarsam deliye bak diyecekleri aklıma geldi. Ben bir ağaç olmak istemiyordum ki. Ben bir bulut olmak istiyordum. Nefes nefese bakkalın önüne geldiğimde gülerek “Kâzım Amca” diye içeri girdim. Gözlerim içerisini taradığında Kâzım Amca yoktu. Tekrar “Kâzım Amca” diye seslendim. Onun yerine başka birisini gördüğümde “Kızım vefat etti o, haberin yok mu senin?” dedi. Vefat mı etmişti? Nasıl haberim olmazdı. Küçükken her Kur’an kursundan çıkışta buraya Kâzım Amca’nın yanına elimle Kur’an’la girerdim. Biraz ciklet biraz da akide şekeri alırdım. Sonra bana “Eğer ben öldüğümde başımda Kur’an okursan bu ciklet de benden” derdi. Bende “Kâzım Amca okurum tabi sen cikletimi ver hele.” derdim gülerek. Sonra verince de “Sen ölünce kim bana fazladan ciklet verecek boşuna ölme. Kur’an okumam için.” derdim. Çocuktum işte benim ona Kur’an okumam için öleceğini sanırdım. O da “Yine beni kandırdın.” diye yalancıkta yakınır. Ben de gülerek bakkaldan bir ciklet daha fazlayla çıkardım. Kim bana şimdi fazladan ciklet verecekti? Sonra değişmiş olan raflara baktım. Akide şekeri ve ciklet aldıktan sonra Kâzım Amcasız olan bakkaldan çıktım. Elimde bir ciklet eksikti. Arkama döndüm. Kasabanın bakkalına baktım. Ve tekrar baktım. Sonra tekrar baktım. Buradan seke seke çıkmam gerekiyordu. Ama ben yürüyerek çıkmıştım. Sonra bakkalın sağ köşesinden evime giden yola döndüm. Yollarda ip atlayan kızlar, top oynayan çocuklar, birbirine bulaşıp kaçan çocuklar yok-

ÖYKÜ

tu. Mahallenin dedikoducu teyzesi dedikodu var mı diye camdan dışarı bakmıyordu. Topunuzu keserim diye bağırın dayı da yoktu. Nereye kaybolmuştu bunlar. Birdenbire mi kaybolmuştu yoksa tek tek kaybolurken, kayboluşunu ben mi görmedim. Evime geldiğimde “Yine nerede kaldın sen!” diye elinde terlikle bağırın annem yoktu. “Bırak çocuğu, çocuk daha o küçükken sen de öyleydin.” diyen anneannem de yoktu. Elimdeki cikletlere bir de akide şekerlerine bakan annem daha çok delirirdi anneanneme“ Anne! Ben sana demedim mi para verme diye, gitmiş yine sakız almış. Dişleri çürüyecek.” diye tekrar bağırırdı. “Anne bak bir tane cikletim de fazla!” diyerek daha çok sinirlendirirdim. Sonra annem de “Ah! Kâzım Amca ah!” söylenerek giderdi. Anneannemin yanına gittiğimde her zaman olduğu gibi elini öperdim. Sonra da akide şekerlerimden verirdim. Anneannem “Okunmuş mu?” diye sorardı. Ben de “Okunmamış anneanne.” derdim. Anneannem de “O zaman oku da alayım.” derdi. O gün öğrendiğim sureyi seslice okur anneanneme verirdim. Sonra eve girmeden Kur’an’ı bırakır dışarı çıkardım. Bu kez Kur’an’ımı alıp öyle dışarı çıkmam lazımdı. Her zaman astığım yerdeydi. Abdestimi de aldıktan sonra küçükken korktuğum mezarlığa gittim. Kâzım Amca’ya verdiğim sözü o iyiliği tutmalıydım. Mezarların arasından geçerken Kâzım Amca’nın mezarını gördüm. Kâzım Amca diye gülerken yanına gidemedim bu kez. Buruktu gülümsemem. Kur’an’ımı okudum. Duamı ettim sonra “Kâzım Amca cikletimi ver hadi, Kur’an’ımı okudum.” dedim. Veren olmadı. Olamazdı da zaten. “Tamam, öyleyse Kâzım Amca bu kez bir tane ciklet ben sana vereyim.” diyerek bakkaldan alığım cikleti mezarın üzerine koydum. “Hoşça kal Kâzım Amca. Zaten bu kez yakınamazsın da okudum ben Kur’an’ımı.”

Artık korkmuyordum mezarlıklardan. İnsanın korkmaması için sevdiği kişilerin orada olması gerekiyormuş demek ki. Mezarlığa arkamı döndüm baktım baktım. Evimin yolunu tuttuğumda üzerimde eskisi gibi kıyafetlerimde ve ellerimde toprak vardı. Tek farkla bu mezarlıktan gelen topraktı. Çamurdan yaptığım evlerin toprağı değildi. Eve eskisi gibi korkarak gidiyordum. Eskiden üzerim toprak olduğu için annem azarlardı. Şimdi ise eve gittiğimde kızacak insanın yoktu. Akşam ezanı okunuyordu. Camiden çıkan gençler yok denilenecek kadar azdı. Eskisi gibi değildi işte. Cami çıkışında gençler yaşlıların elini öpmüyorlardı. Bir kırgınlık vardı insanlığın üzerinde, bir iyilik eksikti sanki. Budamak mı gerekiyordu yoksa ya

ÖYKÜ

da tekrar aşılacak mı? Kökleri onlardaydı nasıl olsa. Eve girdiğimde kendi başıma yıkandım, azar yemedim. Anneannemin ördüğü lifle sırtımı kendim keselemeye çalıştım. Annem, hem söylenirdi hem de lifle her tarafımı keserdi kir olmasa bile vücudumdan kir çıkartırdı. Banyodan çıktıktan sonra annemin keyfi yerindeyse çift örgü değilse tek örgü örüp kafamı öper, nasihat verir sonra da anneannemin yanına gönderirdi. Anneannemin elini öptükten sonra “Ömrün uzun, hayırlı olsun evladım.” diyerek dua eder sonra da beni yatırır. Bu kez kendi duamı kendim edip anneannemin kendi elleriyle yaptığı yatağa yattım. Sabah kalktım. Bahçeye çıktım. Ne kadar daldım bilmiyorum ama bir ses “Nereye baktın?” diyerek baktığım yerden

YÜSRA NUR ÇELEBİ

Sessiz Karmaşa

Her sabah karanlığın dünyasında uyanmak yorar insanı,
Unutulmuş güzellikleri akşamın tenhalığında aramak,
Boram boram düşüncelerin ortasında kalakalmak çaresizce,
Denizin buğusunda mavilik aramak kadar umutsuz,
Yağmurdaki gökkuşağı olmak gibidir aşk.
Rüzgarın içinde umutsuzca savrulmak,
Buğulu gözlerdeki yorgunluk,
Göge bakıp Allah'a yalvarmak gibi,
Nereden geldiğini bilemediğimiz bir ses gibidir aşk.
Hissizleşen ruhları sessizce uyandıran duygular,
Ruhunun karşısında aynasız kalmak,
Uyanmış karanlığın üstesinden gelmek gibidir aşk.

BU YAĞMUR

*Bu yağmur, bu yağmur, bu kıldan ince,
Nefesten yumuşak, yağan bu yağmur.
Bu yağmur, bu yağmur, bir gün dinince,
Aynalar yüzümü tanımaz olur.*

*Bu yağmur, kanımı boğan bir iplik,
Tenimde acısız yatan bir bıçak.
Bu yağmur, yerde taş ve bende kemik,
Dayandıkça çisil çisil yağacak.*

*Bu yağmur, delilik vehminden üstün,
Karanlık, kovulmaz düşüncelerden.
Cinlerin beynimde yaptığı düşün,
Sulardan, seslerden ve gecelerden...*

Necip Fazıl Kısakürek

ABDULLAH YAĞIZ-AYŞE GÜLER-AZRA KATIRCIOĞLU-B.NAZ TÜRİTALEMDAROĞLU
CAHİT ZARİFOĞLU-CANSU YAMANER-E.E.CUMMINGS-ELİF EZGİ AYKAÇ-ELİF KÜBRA BIÇAKCI
H.HİLAL KİBAR MERVE KOCAOSMANOĞLU-MÜBECCEL MERVE YILMAZ-NECİP FAZIL KISAKÜREK
NEVRA EMİRMUSTAFAOĞLU-NİHAL BALCIOĞLU-N.UMAY ARSLAN-R.MELEK YILBAŞI-SEHER SÜRER
SEMA NUR DİMİCİ-SEVGİNUR KIRMIZIOĞLU-TAHA ÇAPKAN-VEDAT AKKUŞ-YÜSRA NUR ÇELEBİ